

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 41/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2001 predbežne prerokoval podnet VENUS PROJECT Slovakia, s. r. o., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., B., na začatie konania vo veci porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu Bratislava I a Daňového úradu Bratislava V a takto

r o z h o d o l :

Podnet VENUS PROJECT Slovakia, spol. s r. o., na začatie konania **o d m i e t a** z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 9. apríla 2001 doručený podnet VENUS PROJECT Slovakia, s. r. o. (ďalej len „navrhovateľ“), na začatie konania vo veci porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Daňového úradu Bratislava I (ďalej len „daňový úrad I“) a Daňového úradu Bratislava V (ďalej len „daňový úrad V“).

Navrhovateľ uviedol, že daňový úrad V vykonával u neho daňovú kontrolu vo veci uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „nadmerný odpočet z DPH“), a to za zdaňovacie obdobie III. a IV. štvrťroka 1998 a II. štvrťroka 1999.

Daňový úrad V začal kontrolu ohľadom nadmerného odpočtu z DPH za III. štvrťrok 1998 dňa 4. novembra 1998 a protokol o vykonanej kontrole bol vyhotovený 18. októbra 1999, za IV. štvrťrok 1998 dňa 5. februára 1999 a protokol o vykonanej kontrole bol vyhotovený 16. novembra 1999 a za II. štvrťrok 1999 začal uvedený správca dane predmetnú kontrolu dňa 17. augusta 1999 a protokol o vykonanej kontrole bol z 27. augusta 1999 s dodatkom z 19. novembra 1999.

Medzičasom došlo k zmene sídla navrhovateľa, a preto na základe uvedených protokolov z daňových kontrol vydal už nový miestne príslušný správca dane – daňový úrad I rozhodnutia o nepriznaní nadmerného odpočtu z DPH navrhovateľovi, a to za III. štvrťrok 1998 dňa 26. novembra 1999 sp. zn. 600/322-138856/99, za IV. štvrťrok 1998 dňa 9. decembra 1999 sp. zn. 600/322-143156/99 a za II. štvrťrok 1999 dňa 26. novembra 1999 sp. zn. 600/322-138859/99.

Navrhovateľ proti uvedeným rozhodnutiam podal 15. decembra 1999 a 20. decembra 1999 odvolania, v ktorých namietal porušenie ustanovenia § 15 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) správcom dane, ktorý ho pri vykonaní dokazovania neprizval na vypočúvanie svedkov, čím mal navrhovateľovi znemožniť klásť svedkom otázky. Navrhovateľ namietal taktiež nedodržanie lehoty na ukončenie daňovej kontroly uvedenej v § 30a zákona o správe daní a poplatkov.

Ústredné daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky v Bratislave (ďalej len „ústredné daňové riaditeľstvo“) ako odvolací orgán uvedené rozhodnutia daňového úradu I začiatkom februára roku 2000 potvrdilo.

Navrhovateľ sa obrátil na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) s podnetom na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí ústredného daňového riaditeľstva. Najvyšší súd navrhovateľovi vyhovel, napadnuté rozhodnutia zrušil rozhodnutiami sp. zn. 5 SŽ 52/00, 5 SŽ 53/00 a 5 SŽ 54/00 z 10. mája 2000 a vec vrátil ústrednému daňovému riaditeľstvu na ďalšie konanie.

Rozhodnutiami z 13. júna 2000 ústredné daňové riaditeľstvo zrušilo predmetné rozhodnutia daňového úradu I o nepriznaní nadmerného odpočtu z DPH a zároveň dalo podnet daňovému úradu I na vykonanie opakovanej daňovej kontroly.

Daňový úrad I až dňa 11. decembra 2000 zrušil svoje rozhodnutia, čím podľa navrhovateľa porušil jeho právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože v primeranej lehote nezrušil svoje nezákonné rozhodnutia a predĺžil tým stav právnej neistoty navrhovateľa, i keď dňa 27. júla 2000 začal už opakovanú daňovú kontrolu. V uvedený deň sa dohodol s navrhovateľom na termíne predloženia dokladov, a to na 11. august 2000. Správca dane však podľa tvrdenia navrhovateľa doklady ku daňovej kontrole prevzal až 6. septembra 2000 s odôvodnením, že jeho zamestnanci čerpajú dovolenky.

Podľa tvrdenia navrhovateľa mu správca dane v rozpore s ustanovením § 15 ods. 9 zákona o správe daní a poplatkov vrátil účtovné doklady až po viac ako 2 mesiacoch – 7. novembra 2000, hoci ich bol povinný vrátiť najneskôr do 30 dní od ich prevzatia.

Navrhovateľ sa obrátil dňa 2. januára 2001 so sťažnosťou na prietahy v konaní na ústredné daňové riaditeľstvo, ktoré však aj jeho doplnenú sťažnosť považovalo za neopodstatnenú z dôvodu, že na daňovú kontrolu sa nevzťahujú lehoty určené v § 30a zákona o správe daní a poplatkov.

Navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho podnet na konanie a vydal tento nález: „Ústavný súd vyslovuje, že konaním Daňového úradu Bratislava V pri kontrole a Daňového úradu Bratislava I pri opakovanej kontrole nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia III., IV. štvrťroka 1998 a II. štvrťroka 1999 bolo porušené ústavné právo spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia, s. r. o., so sídlom Miletičova 23, 821 09 Bratislava, na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a rovnako skúma, či neexistujú dôvody, ktoré bránia prijatiu podnetu na konanie. „Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný ..., ako aj návrhy zjavne neopodstatnené ... môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania ...“ (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, na ktorý sa navrhovateľ odvoláva, každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Navrhovateľ sa domáhal podaním podnetu na ústavný súd ochrany svojho práva, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov. Odvolával sa na to, že správca dane pri daňovej kontrole ohľadom uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty nedodržiava lehoty na ukončenie daňovej kontroly uvedené v § 30a zákona o správe daní a poplatkov, ďalej namietal, že správca dane vykonávajúci daňovú kontrolu v primeranej lehote nezrušil svoje nezákonné rozhodnutia a predĺžil tak stav právnej neistoty navrhovateľa .

Odhladnuc od toho, že § 30a, na ktorý sa navrhovateľ odvolával, od účinnosti novely zákona č. 367/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady

č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, teda od 29. decembra 1999, sa na daňovú kontrolu nepoužije, ústavný súd poznamenáva, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách. Iný záver nevyplýva ani z tej judikatúry ústavného súdu, ktorú navrhovateľ označil v podnete, najmä z rozhodnutia II. ÚS 62/99, ktoré vychádza z právneho stavu platného pred uvedenou novelou.

Z údajov uvedených v podnete vyplýva, že v rozhodujúcom čase v trvaní približne 1 rok a 4 mesiace (od 26. novembra 1999, kedy bolo vydané daňovým orgánom prvé rozhodnutie, do 9. apríla 2001, kedy bol ústavnému súdu doručený predmetný podnet) rozhodovali daňové orgány opakovane v dvoch inštanciách a raz najvyšší súd ako správny súd.

S ohľadom na túto skutočnosť neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup daňových orgánov mohol po prijatí podnetu na konanie kvalifikovať ako porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy.

Z týchto dôvodov sa podnet navrhovateľa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený.

Preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.